

nemlig at faa maa Statterne ikke opkræves, og Udgifter ikke afholdes. Det Tilfælde er ikke uforudset, men forudset, og der er i Grundloven truffet Bestemmelse derom. Saa siger Ministeren: men hvad er der da saa at gjøre? Der er det at gjøre at gaa sin Vej. Det er det aldeles usejlsomme Middel for et Ministerium, der vil holde Grundloven, at det indgiver sin Afstedsbegjæring strax og ikke bestyrer sig om, hvorvidt det næste Ministerium er i Stand til i Løbet af 24 Timer at skaffe Bevilling eller ikke, thi det er Noget, der vedkommer det næste Ministerium, som saa har at overveie, hvorledes det vil bære sig ad, dersom det ikke kan skaffe Bevilling. Ministeriet har i dette Dieblit efter Grundloven kun en eneste lovlig Udvei, nemlig at indgive sin Dimission, og dertil er det grundlovmæssig forpligtet, thi der er ingen Tvivl om, at hvad der udtrykkelig er forbudt i Grundloven, er Ministeriet under ingen Omstændigheder berettiget til at gjøre, og naar Ministeriet efter en Forkastelse, der gaar ud paa direkte at nægte Erkjendelse af den provisoriske Finantslov, som Regjeringen hidtil har levet paa, ikke desto mindre opkræver Statter og afholder Udgifter, saa handler den i direkte Strid med Grundlovens udtrykkelige Bud for dette indtraadte Tilfælde. Ministeriet vil gjøre det, det gaar ikke af, efter hvad det har sagt, og det undrer mig ikke, det kan kun undre dem, der endnu have troet paa Ministeriets Erklæring ikke at ville bryde Grundloven, men denne Erklæring maa vi dog vel fra dette Dieblit betragte som frafalden. — Den høitærede Minister gjorde i Slutningen en halvt forsonende Bemærkning. Han talte om, at det var Ministeriets Duffe at læge Brudet; det var os, der ikke vilde læge det. Jeg skal i Forbindelse med dette gjøre den høitærede Minister opmærksom paa en anden Feiltagelse, som han ogsaa har gjort sig skyldig i, nemlig, at han bebrejdede Thinget, at vi ikke i Tide havde behandlet denne Lov. Det har været os aldeles umuligt, eftersom den ikke har været os forelagt tidligere i Samlingen. (Justitsministeren: Jo!) Den har været anmeldt, men ikke forelagt. (Justitsministeren: Der var flere Dage i den første Del af Samlingen, hvor den kunde have været forelagt.) Det kan jeg ikke vide, og hvorledes kan Ministeren forlange, at vi skulle tro det? Det er blevet anmeldt, at den vilde blive forelagt, men den blev ikke forelagt. (Justitsministeren: Formanden satte den ikke paa Dagsordenen.) Den blev sat paa Dagsordenen, men da det to Dage efter kom dertil, at den virkelig skulde forelægges, saa blev Rigsdagen hjem-

sendt. (Justitsministeren: Paa Grund af mellemfaldne Begivenheder.) Man kan altid faae Noget til at komme imellem, naar man selv vil. Jeg forstaar aldeles ikke, at man kan nævne den mellemfaldne Begivenhed som Noget, der i fjerneste Maade stod i Forbindelse med den provisoriske Finantslovs Forelæggelse. Kan det, at en Mand begaar en Forbrydelse mod Conseilspresidenten, bevirke, at Regjeringen bliver fritagen for at opfylde sin grundlovmæssige Pligt? Det har jeg aldrig kunnet forstaa. Jeg forstaar, at Regjeringen blev i høj Grad nervøs over dette Attentat, saa meget mere som det ogsaa i 1877 var Regjeringens Nervøsitet, der medførte Udstedelsen af den provisoriske Finantslov og den hele Uregelmæssighed, men skjøndt jeg meget beklager, at Regjeringen saa ofte bliver nervøs, og jeg kan forstaa, at den bliver nervøs, naar dens Liv udsættes for Fare, saa maa jeg dog fastholde, at konstitutionelt giver en saadan Mangel paa Contenance ikke nogen Berettigelse til at undlade at opfylde sin grundlovmæssige Pligt, og naar Regjeringen er nervøs, kan det ikke paastaas, at det er Folkethingets Skyld. Den høitærede Minister formener, at det er vor Skyld alene, at vi ikke ere komne til at forhandle denne Lov tidligere, thi den vilde være bleven forelagt før, naar vi vilde have taget den for før — men hvor kunde vi vide, hvilke nervøse Ansald Regjeringen vilde eller kunde faae? Det hedder ja, at i den følgende Del af Samlingen er den ikke kommen for, fordi Loven om Arbejdsløshed skulde forhandles. Men jeg vil dog spørge Enhver, hvilken Forbindelse der er mellem Loven om Arbejdsløshed og denne Lov? Det er mig aldeles ufatteligt. Og naar Regjeringen taler om at læge Brudet, saa vil jeg sige, at Brudet er lægt den Dag, Regjeringen holder Grundloven. Det er muligt, at denne Lagen af Brudet vil koste den høie Regjering dens dyrebare Liv, det er endogsaa meget sandsynligt, men det er ingen Grund til ikke at læge Brudet. Jeg tror, at Regjeringen noget overvurderer Betydningen af sin egen Tilværelse. Jeg vil ikke derigjennem sigte Regjeringen for at sætte saa særdeles megen Pris paa Magtens Sødme eller Sligt; det falder mig ikke ind, det veed jeg Intet om, det hører til den personlige Side, som jeg ikke indlader mig paa, men jeg tror, at Regjeringen noget overvurderer Betydningen af, at den vedbliver at være Regjering af Hensyn til den konstitutionelle Strid. Det gaar gennem alle dens Udtalelser, f. Ex. dens Udtalelse til Kongen, at den „ikke vil vige under disse